

รายงานการศึกษา

กลุ่ม 1

History of European Intergration

European Human Rights

The Economics of European Integration: The Euro

รายงานฉบับนี้เป็นส่วนหนึ่งของการศึกษาอบรมตามหลักสูตรกฎหมายประชาคมยุโรป
มหาวิทยาลัยไลเดิน ราชอาณาจักรเนเธอร์แลนด์ เสนอต่อสำนักงานศาลยุติธรรม

รายชื่อผู้จัดทำ กลุ่ม 1

1. นายพันธุ์เลิศ บุญเลี้ยง
2. นางสาวลัทษณ์ พิชญเวคิน
3. นายณรงค์พล ทองจีน
4. นายภิญโญ เจือจันทร์
5. นายปิติ โพธิวิจิตร



สารบัญ

	หน้า
บทที่ 1	
1.1 สภาพปัญหาและความสำคัญของปัญหา	1
1.2 วัตถุประสงค์ของการศึกษา	3
1.3 ขอบเขตของการศึกษา	3
1.4 ประโยชน์ที่คาดว่าจะได้รับ	3
บทที่ 2	
การศึกษาเปรียบเทียบ	
I. ประวัติการรวมตัวของสหภาพยุโรป (History of European Integration)	4
II. สิทธิมนุษยชนของยุโรป (European Human Rights)	12
III. การรวมตัวทางเศรษฐกิจของสหภาพยุโรป : เงินยูโร (The Economic of European Integration: The Euro)	40
บทที่ 3	
การวิเคราะห์ปัญหาและผลกระทบ	47
บทที่ 4	
แนวทางการแก้ปัญหา	49
บทที่ 5	
สรุป เสนอแนะ	52

บทที่ 1 บทนำ

1.1 สภาพปัญหาและความสำคัญของปัญหา

จุดกำเนิดของการรวมกลุ่มในภูมิภาคยุโรปเกิดขึ้นหลังจากสงครามโลกครั้งที่สอง อันเนื่องมาจากประเทศต่างๆในยุโรปทั้งผู้ได้รับชัยชนะและผู้แพ้ต่างก็มีสภาพของความเสียหายบอบช้ำอันเป็นผลจากสงครามไม่ต่างกัน อีกทั้งยังมีความตึงเครียดและท่าทีหวาดระแวงอันครุกรุ่นระหว่างคู่ประเทศฝรั่งเศสและเยอรมัน เพราะเยอรมันคือผู้จุดชนวนแห่งสงครามทั้งสองครั้ง ซึ่งในขณะนั้นทรัพยากรที่มีคุณค่าสำคัญในการขับเคลื่อนยุโรปและเป็นยุทธปัจจัยในการป้องกันประเทศคือ “ถ่านหิน” ซึ่งเป็นพลังงานในการขับเคลื่อนเครื่องจักรไอน้ำ และ “เหล็ก” ซึ่งเป็นส่วนประกอบของเครื่องจักรอุตสาหกรรมหนักและอาวุธยุทโธปกรณ์ ฉะนั้นถ่านหินและเหล็กกล้าจึงเป็นสาเหตุแห่งการแย่งชิงทรัพยากรของประเทศทั้งสองอันนำไปสู่สงคราม トラบใดที่ทรัพยากรทั้งสองยังอยู่ในความดูแลของประเทศต่างๆซึ่งคำนึงถึงประโยชน์ตนเป็นหลักแล้วสงครามก็ย่อมเกิดขึ้นอีกเรื่อยๆ ดังนั้นจึงควรนำทรัพยากรดังกล่าวออกจากการดูแลของชาติ นักวิชาการฝรั่งเศส ฌอง มอนเน็ต (Jean Monnet) จึงเสนอแนวคิดในการจัดตั้งองค์การระหว่างประเทศขึ้นมาดูแลทรัพยากรทั้งสองแทนเพื่อเป็นการลดแรงตึงเครียดและลดความหวาดระแวงระหว่างกัน อีกทั้งเพื่อการเสริมสร้างสันติภาพในยุโรปไม่ให้เกิดสงครามอีก โดยยื่นข้อเสนอให้กับรัฐมนตรีว่าการกระทรวงการต่างประเทศของฝรั่งเศส คือ โรแบร์ ชูมาน ซึ่งเห็นด้วยกับแนวคิดนี้ ฝรั่งเศสและเยอรมนี(ตะวันตก)จึงหันหน้าเข้าหากันด้วยความร่วมมือเป็นครั้งแรก ซึ่งเป็นความร่วมมือกันในการจัดตั้งองค์การที่มีสภาพเป็นองค์การระหว่างประเทศเหนือรัฐ (Supra-National Organization) คือ “ประชาคมถ่านหินและเหล็กกล้า (European Coal and Steel Community: ECSC)” ในปี ค.ศ. 1951 โดยมีประเทศสมาชิกที่ร่วมก่อตั้ง 6 ประเทศ ได้แก่ เยอรมนี ฝรั่งเศส อิตาลี เบลเยียม เนเธอร์แลนด์ และ ลักเซมเบิร์ก โดยประชุมกันที่กรุงปารีส มีข้อตกลงร่วมกันในการเปิดเสรีทางการค้าภายในกลุ่มเกี่ยวกับถ่านหินและเหล็ก รวมทั้งมีนโยบายด้านภาษีศุลกากรด้านนี้ต่อประเทศนอกกลุ่มร่วมกัน ECSC นี้ถือว่าเป็นความร่วมมือแบบเฉพาะเรื่อง (Function Co-operation) นั่นคือเรื่องถ่านหินและเหล็กกล้า ปัจจุบันนี้การรวมตัวของ

ประเทศในสหภาพยุโรปได้พัฒนาไปถึงขั้นมีการใช้เงินสกุลเดียวกันเพื่อประโยชน์ในด้านการเคลื่อนย้ายสินค้า บริการ แรงงาน และทุน มีประเทศเป็นสมาชิกถึง 28 ประเทศ หากมาเปรียบเทียบกับอาเซียน ((Association of South East Asia Nations: ASEAN) ซึ่งมีประเทศในภูมิภาคเอเชียตะวันออกเฉียงใต้รวม 10 ประเทศ มีจุดกำเนิดในช่วงหลังสงครามเวียดนามสงบลงเมื่อ ปี ค.ศ.1967 ที่ประเทศไทย โดยมี พลเอก(พิเศษ) ดร.ถนัด คอมันตร์ รัฐมนตรีว่าการกระทรวงการต่างประเทศในขณะนั้น เป็นผู้ริเริ่มบทบาทสำคัญในการก่อตั้ง โดยสาเหตุแรกของการร่วมมือ เริ่มต้นมาจากความร่วมมือก่อนหน้านั้นในปี ค.ศ.1961 คือ ประชาคมเอเชียตะวันออกเฉียงใต้(Association of South-East Asia : ASA) เป็นความร่วมมือของประเทศสมาชิกแค่ 3 ประเทศคือ มาลายา(มาเลเซีย) ไทย และ ฟิลิปปินส์ ซึ่งขณะนั้นมาลายาต้องการนำซาบารห์ (เกาะบอร์เนียว)และซาราวัก ดินแดนที่อุดมไปด้วยทรัพยากรธรรมชาติและน้ำมันมาเป็นส่วนหนึ่งของมาลายาและกลายเป็นมาเลเซีย สร้างความไม่พอใจแก่ฟิลิปปินส์เป็นอย่างมากเพราะต้องการดินแดนดังกล่าวเช่นกัน ดร.ถนัดจึงต้องเป็นตัวกลางเจรจาไกล่เกลี่ยให้ ในขณะเดียวกันอินโดนีเซียก็ต้องการจะจัดตั้งความร่วมมือ MAPHILINDO อันประกอบด้วยมาเลเซีย ฟิลิปปินส์และอินโดนีเซีย ทว่าปี ค.ศ.1963 อินโดนีเซียก็ขัดแย้งกับฟิลิปปินส์กรณีเกาะบริเวณชายแดนมาลายาและฟิลิปปินส์ ดร.ถนัด ก็เป็นตัวกลางเจรจาไกล่เกลี่ยให้อีกเช่นกัน เมื่อเป็นดังนี้แล้วท่านรัฐมนตรีว่าการกระทรวงการต่างประเทศ ดร.ถนัด คอมันตร์ จึงคิดว่าทุกประเทศในแถบนี้ควรจะสร้างความร่วมมือและปรองดองกันมากกว่าที่จะมาทะเลาะเบาะแว้งกัน จึงได้กำเนิดความร่วมมือตามปฏิญญากรุงเทพ(The Bangkok Declaration)ที่บางแสน โดยมีสมาชิกผู้ร่วมก่อตั้ง 5 ประเทศได้แก่ ประเทศไทย(เจ้าภาพ) มาเลเซีย อินโดนีเซีย ฟิลิปปินส์ และ สิงคโปร์ ในวันที่ 8 สิงหาคม ปี ค.ศ.1967 “ ASEAN” หรือ “สมาคมประชาชาติแห่งเอเชียตะวันออกเฉียงใต้” จึงได้เริ่มต้นขึ้น ต่อมาจึงมีแนวคิดพัฒนาไปสู่ความเป็น AEC หรือ ASEAN Economic Community ประชาคมเศรษฐกิจอาเซียน เป็นเป้าหมายการรวมตัวกันของประเทศสมาชิกอาเซียนเพื่อเพิ่มอำนาจต่อรองกับคู่ค้า และเพิ่มขีดความสามารถการแข่งขันทางด้านเศรษฐกิจระดับโลก รวมถึงมีการยกเว้นภาษีสินค้าบางชนิดให้กับประเทศสมาชิก ส่งเสริม

ให้ภูมิภาคมีความเจริญมั่งคั่ง มั่นคง ประชาชนอยู่ดีกินดี โดยในการประชุมสุดยอดอาเซียน ASEAN Summit ครั้งที่ 8 เมื่อ 4 พฤศจิกายน พ.ศ. 2545 ณ กรุงพนมเปญ ประเทศกัมพูชา ที่ได้เห็นชอบให้อาเซียนกำหนดทิศทาง ได้มีการดำเนินงานที่แน่ชัดเพื่อนำไปสู่เป้าหมายที่ชัดเจน ได้แก่การเป็นประชาคมเศรษฐกิจอาเซียน โดยจะมีตลาดและฐานการผลิตร่วมกัน และจะมีการเคลื่อนย้ายสินค้า บริการ การลงทุน เงินทุน และแรงงานมีฝีมืออย่างเสรีสำหรับการตั้งประชาคมเศรษฐกิจอาเซียนได้กำหนดให้สำเร็จภายในปี พ.ศ. 2558 ดังนั้น การศึกษาความเป็นมาและสภาพปัญหาที่เคยเกิดขึ้นกับสหภาพยุโรปซึ่งเกิดขึ้นก่อน AEC ถึง 60 ปี ย่อมเป็นประโยชน์กับพัฒนาการของ AEC ต่อไป

1.2 วัตถุประสงค์ของการศึกษา

- 1.2.1 เพื่อให้ทราบความเป็นมาของประวัติศาสตร์และพัฒนาการของสหภาพยุโรป
- 1.2.2 เพื่อให้ทราบแนวคิด ปัญหา และวิธีการแก้ไขปัญหาเกี่ยวกับสิทธิมนุษยชนในสหภาพยุโรป
- 1.2.3 เพื่อให้ทราบพัฒนาการไปสู่การใช้เงินสกุลยูโรเป็นเงินสกุลเดียว

1.3 ขอบเขตของการศึกษา

ศึกษาจากการบรรยายของ Prof. Richard Griffiths ในหัวข้อ History of European Integration ของ Dr. Helen Duffy ในหัวข้อ European Human Rights และของ Prof. Stefaan Van Den Bogaert ในหัวข้อ The Economics of European Integration: The Euro รวมทั้งการศึกษาเพิ่มเติมในหนังสือ ตำรา และข้อมูลทางอินเทอร์เน็ต

1.4 ประโยชน์ที่คาดว่าจะได้รับ

- 1.4.1 เพื่อให้ทราบความเป็นมาของประวัติศาสตร์และพัฒนาการของสหภาพยุโรป

- 1.4.2 เพื่อให้ทราบแนวคิด ปัญหา และวิธีการแก้ไขปัญหาเกี่ยวกับสิทธิมนุษยชน
ในสหภาพยุโรป
- 1.4.3 เพื่อให้ทราบพัฒนาการไปสู่การใช้เงินสกุลยูโรเป็นเงินสกุลเดียว

บทที่ 2 การศึกษาเปรียบเทียบ

I. ประวัติการรวมตัวของสหภาพยุโรป (History of European Integration)

1. เหตุผลและความจำเป็นในการจัดตั้งสหภาพยุโรป¹

1.1 เหตุผลและความจำเป็นทางการเมือง

หลังสงครามโลกครั้งที่สอง ยุโรปได้รับความเสียหายมากจากการที่ถูกประเทศเยอรมนี ยกทัพเข้าไปตั้งแต่ ค.ศ. 1939 ดังนั้น ประเทศต่างๆ ในทวีปยุโรปจึงตระหนักว่าอนาคตของยุโรป จะดำเนินต่อไปได้ ประเทศต่างๆ ควรให้ความร่วมมือกันและรวมยุโรปให้เป็นเอกภาพ เกิด ความรู้สึกร่วมกันที่จะทำให้ยุโรปกลับมาใช้อำนาจทางเศรษฐกิจอีกครั้งหนึ่ง

แต่จุดกำเนิดที่แท้จริงของสหภาพยุโรปที่แท้จริงนั้นมาจากสงครามเย็น เรื่องจากฝ่าย คอมมิวนิสต์คือสหภาพโซเวียตและยุโรปตะวันออกทวีความรุนแรงขึ้น ทำให้ฝ่ายสัมพันธมิตร จำเป็นจะต้องดึงเอาเยอรมนีตะวันตกเข้ามาเป็นส่วนหนึ่งเพื่อถ่วงดุลอำนาจ แต่ขณะนั้นเยอรมนี ตะวันตกไม่มีอิสระและอำนาจอธิปไตย เพราะถือเป็นประเทศแพ้สงคราม จึงอยู่ภายใต้การควบคุม

¹ อภิญา เลื่อนฉวี, กฎหมายสหภาพยุโรป, สำนักพิมพ์วิญญูชน, พิมพ์ครั้งที่ 1, พ.ศ. 2548, หน้า 13-32.

ของพันธมิตร 3 ประเทศ ได้แก่ สหรัฐอเมริกา อังกฤษ และฝรั่งเศส การคืนอำนาจให้แก่เยอรมนี ตะวันตกเป็นการสร้างความมั่นคงให้แก่เยอรมนีตะวันตก แต่รัฐบาลฝรั่งเศสไม่วางใจว่าจะมีหลักประกันอะไรที่เยอรมนีจะไม่นำถ่านหินและเหล็กกล้าอันเป็นปัจจัยในการสร้างอาวุธไปขยาย แสสนยานุภาพทางด้านอาวุธให้แก่ประเทศตน จึงจำเป็นต้องควบคุมการผลิตถ่านหินและเหล็กกล้า ของประเทศเยอรมนีตะวันตกไปด้วยในตัว

1.2 เหตุผลและความจำเป็นทางเศรษฐกิจ

ประเทศต่างๆ ในยุโรปเห็นพ้องกันว่า การรวมตัวกันเป็นรูปแบบที่ดีที่สุดในการเพิ่ม ความสามารถทางเศรษฐกิจและเทคโนโลยีของตน และยังเป็นการพัฒนายุโรปให้ทันกับความจำเป็น และความต้องการของโลกสมัยใหม่ ลำพังการดำเนินการของประเทศใดประเทศหนึ่งไม่อาจ ดำเนินการได้อย่างมีประสิทธิภาพอันเนื่องมาจากการขาดแคลนทรัพยากรที่จะป้อนวิสาหกิจ เหล่านั้นให้สามารถดำเนินการไปได้ด้วยดี ดังนั้น การมีตลาดเดียวทั่วยุโรปจึงมีความจำเป็นที่จะ สามารถพัฒนาตนเองและแข่งขันกับวิสาหกิจอื่นๆ นอกทวีปยุโรป เช่น วิสาหกิจจากสหรัฐอเมริกา และจากญี่ปุ่น ได้

ในที่สุดนายโรแบร์ ชูมาน (Robert Schumann) รัฐมนตรีว่าการกระทรวงการ ต่างประเทศของฝรั่งเศส กับนายฌอง มอนเน็ต (Jean Monnet) จีงหาทางออกร่วมกันโดยการ เสนอ “แถลงการณ์ชูมาน” (Schumann Declaration) ออกสู่ประชาคมยุโรป

2. ประชาคมถ่านหินและเหล็กกล้าแห่งยุโรป (The European Coal and Steel

Community : ECSC)

เมื่อวันที่ 9 พฤษภาคม 1950 นายโรแบร์ ชูมาน ออกแถลงการณ์ของรัฐบาลฝรั่งเศส มีสาระสำคัญคือ การนำเอาถ่านหินและเหล็กกล้าของประเทศเยอรมนีตะวันตก ประเทศฝรั่งเศส และประเทศอื่นๆ ที่ต้องการให้ความร่วมมือมารวมกันและร่วมกันบริหารโดยองค์กรที่เป็นอิสระจากรัฐบาลของตนเอง กล่าวคือ มีลักษณะเป็นองค์กรเหนือชาติ (Supranational Organization) กล่าวคือ ประเทศที่เข้าร่วมในองค์กรนี้จะต้องยินยอมให้อำนาจอธิปไตยในด้านการบริหารถ่านหินและเหล็กกล้าของตนให้แก่องค์กร องค์กรมีอำนาจออกกฎระเบียบต่างๆ ไม่ว่าจะเป็นรูปแบบคำสั่ง (Decision) หรือความเห็น (Recommendation) ซึ่งผูกพันรัฐให้ต้องปฏิบัติตาม ทั้งนี้ องค์กรดังกล่าวจะแตกต่างจากการรวมตัวในลักษณะขององค์กรระหว่างประเทศทั่วไปที่มีลักษณะเป็นองค์กรร่วมระหว่างรัฐบาล (The Intergovernmental Organization) นายโรแบร์ ชูมาน เสนอให้ฝรั่งเศสและเยอรมนีร่วมมือกันจัดตั้งตลาดร่วม (Common Market) ถ่านหินและเหล็กกล้าขึ้น โดยยกเลิกพิภักดิ์ภาษีถ่านหินและเหล็กกล้า แล้วเปิดโอกาสให้ประเทศในยุโรปทุกประเทศเข้าร่วมเป็นสมาชิก โดยอาศัยถ่านหินและเหล็กกล้าเป็นมูลฐาน

ต่อมาประเทศในทวีปยุโรปรวม 6 ประเทศ ได้แก่ เยอรมนี เบลเยียม ฝรั่งเศส อิตาลี ลักเซมเบิร์ก และเนเธอร์แลนด์ ให้ความเห็นชอบเข้าร่วม ทำให้เกิดประชาคมถ่านหินและเหล็กกล้ายุโรป (The European Coal and Steel Community : ECSC) ขึ้น โดยสนธิสัญญาปารีส (The Treaty of Paris) เมื่อวันที่ 18 เมษายน 1951 โดยประเทศสมาชิกจะอยู่ภายใต้

องค์การเหนือรัฐ คือ คณะเจ้าหน้าที่ชั้นสูง (The High Authority) ที่เป็นอิสระในการบริหารงาน มีอำนาจดำเนินการพิจารณาเรื่องที่เป็นผลประโยชน์ร่วมกันขององค์การและมีผลผูกพันประเทศสมาชิกด้วย

ในสนธิสัญญาปารีสระบุวัตถุประสงค์ไว้ชัดเจนว่าจะกำหนดให้มีตลาดร่วม (Common Market) วัตถุประสงค์ร่วม (Common Objective) และองค์การร่วม (Common Institutions)

ก. ตลาดร่วม ประชาคมถ่านหินและเหล็กกล้ามีวัตถุประสงค์ให้ถ่านหินและเหล็กกล้าเคลื่อนไหวอย่างอิสระโดยการ

- ห้ามมิให้มีภาษีศุลกากรระหว่างรัฐสมาชิกหรือจำกัดจำนวนสินค้าเข้าออกภายในรัฐสมาชิก
- จัดการแบ่งแยกระหว่างผู้ผลิต ผู้ซื้อขาย หรือผู้บริโภค
- จัดเงินอุดหนุนจากรัฐที่สนับสนุนผู้ผลิตอุตสาหกรรม
- จัดการผูกขาดทางการค้า

ข. วัตถุประสงค์ร่วม

- ขยายระบบเศรษฐกิจ การจ้างงานและการกินดีอยู่ดีภายในรัฐสมาชิก
- กำหนดผลิตภัณท์ในราคาสมเหตุสมผลมากที่สุดเพื่อให้ผู้บริโภคได้รับสิ่งที่ดีที่สุด

- ป้องกันไม่ให้เกิดการรบกวนระบบเศรษฐกิจ

อนึ่ง มาตรา 3 แห่งสนธิสัญญาปารีส 1951 กำหนดผลประโยชน์ร่วมที่จะต้องคำนึงถึงเสมอ ได้แก่

- การจัดให้มีระบบการจำหน่ายที่มีระเบียบและแน่นอนแก่ตลาดร่วมโดยคำนึงถึงความต้องการของประเทศที่สาม
- การทำให้ผู้บริโภคทั้งหลายในตลาดร่วมมีโอกาสได้รับประโยชน์จากแหล่งผลิตอย่างแน่นอนและเท่าเทียมกัน
- การตั้งราคาประกันต่ำสุดในเงื่อนไขที่ว่าราคานี้จะไม่ส่งผลกระทบต่อทำให้กิจการในลักษณะเดียวกันมีราคาที่สูงกว่า
- การสนับสนุนให้กิจกรรมต่างๆ ขยายตัว และทำให้เกิดความสามารถในการผลิตและหลีกเลี่ยงการกระทำที่เป็นอุปสรรค
- การส่งเสริมสภาพการทำงานที่ดีและปรับปรุงมาตรฐานการครองชีพของคนในภาคอุตสาหกรรมให้ดีขึ้นในทุกประเภทของอุตสาหกรรมที่ประชาคมถ่านหินและเหล็กกล้ารับผิดชอบ
- การส่งเสริมการเจริญเติบโตของการค้าระหว่างประเทศและให้หลักประกันว่าข้อจำกัดต่างๆ เกี่ยวกับราคาสินค้าส่งออกจะได้รับการดูแล

- การส่งเสริมการขยายการผลิตที่ทันสมัยและปรับปรุงคุณภาพโดยป้องกันไม่ให้เกิดการแข่งขันการผลิตที่ไม่ถูกต้อง เข้าข้าง หรือเพื่อประโยชน์ของกิจการใดกิจการหนึ่ง

ค. องค์กรร่วม องค์กรที่เกิดขึ้นใหม่ที่มีลักษณะคล้ายสหพันธรัฐ โดยมีการจัดองค์กรดังนี้

- คณะเจ้าหน้าที่ชั้นสูง (The High Authority) เป็นฝ่ายบริหารของประชาคมมี คณะกรรมการที่ปรึกษา (Consultative Committee) เพื่อช่วยงาน
- สภารัฐมนตรีพิเศษ (The Special Council of Minister) ทำหน้าที่ประสานงาน ระหว่างเจ้าหน้าที่ชั้นสูงและรัฐ
- สมัชชาหรือสภา (The Parliamentary Assembly) เป็นที่ประชุมผู้แทนของ บรรดารัฐสมาชิก
- ศาลยุติธรรม (Court of Justice) ทำหน้าที่ตัดสินข้อพิพาทที่อาจเกิดขึ้น

3. ประชาคมเศรษฐกิจยุโรป (The European Economic Community :EEC)

หลังจากความร่วมมือจัดตั้งประชาคมถ่านหินและเหล็กกล้ายุโรป ประเทศสมาชิกทั้งหมดประเทศหันมาสนใจร่วมมือทางเศรษฐกิจให้มากขึ้นเพื่อยกฐานะของประชากรให้ดีขึ้น ดังนั้นในเดือนมิถุนายน 1955 รัฐมนตรีว่าการกระทรวงการต่างประเทศของประเทศสมาชิกทั้งหมดประเทศจึงไปร่วมประชุมกันที่เมืองเมสซينا ประเทศอิตาลี โดยมีนาย Paul Henri Spaak

รัฐมนตรีว่าการกระทรวงการต่างประเทศของเบลเยียมเป็นประธานเพื่อปรึกษาหารือแนวทางการร่วมมือต่อไปในอนาคต เนื่องจากชาวยุโรปเห็นการเปลี่ยนแปลงของโลกหลังสงครามโลกครั้งที่สองชัดเจนขึ้น ประเทศมหาอำนาจสองประเทศในขณะนั้นได้แก่ สหรัฐอเมริกาและสหภาพโซเวียตขยายอำนาจของตนเองมากขึ้น ยุโรปมีความพยายามรวมตัวกันเพื่อปกป้องตนเองจากอำนาจดังกล่าว และชาวยุโรปเห็นความสำคัญของการรวมเป็นประชาคมโดยดูจากผลสำเร็จของประชาคมถ่านหินและเหล็กกล้าซึ่งทำให้เยอรมนีกับฝรั่งเศสคืนดีกัน

ผลการประชุมดังกล่าวเรียกว่า Spaak Report ประเทศสมาชิกมีแนวความคิดที่จะแสวงหาความร่วมมือระหว่างกันมากยิ่งขึ้นโดยการสร้างตลาดร่วม (Common Market) และลดอุปสรรคทางการค้าระหว่างกัน วันที่ 25 มีนาคม 1957 ประเทศสมาชิกทั้งหกประเทศร่วมกันลงนามในสนธิสัญญากรุงโรม (The Treaty of Rome 1957) จัดตั้งประชาคมแห่งที่สอง คือ ประชาคมเศรษฐกิจยุโรป (The European Economic Community : EEC) หรือที่นิยมเรียกกันย่อๆ ว่า “ตลาดร่วมยุโรป” (The European Common Market) โดยมุ่งเน้นความร่วมมือทางด้านเศรษฐกิจและการค้าเป็นสำคัญ

4. ประชาคมพลังงานปรมาณูแห่งยุโรป (The European Atomic Energy Community : EAEC) หรือ Euratom

เป็นองค์กรที่เกิดขึ้นพร้อมๆ กับประชาคมเศรษฐกิจยุโรป โดยสนธิสัญญากรุงโรม 1957 เกิดขึ้นเพื่อกำหนดเงื่อนไขที่จำเป็นสำหรับพัฒนาอุตสาหกรรมพลังงานปรมาณูที่จะทำให้เกิดพลังงานมหาศาลและนำไปกระบวนการผลิตที่ทันสมัย แต่ต้องกำหนดมาตรการควบคุมที่

เหมาะสมเพื่อป้องกันไม่ให้เกิดพลังงานปรมาณูผิดวัตถุประสงค์ที่ตั้งไว้ จัดตั้งตลาดร่วมและให้มีการเคลื่อนไหวของสินค้า เครื่องมือ และทุนอย่างอิสระสำหรับการลงทุนที่เกี่ยวข้องกับพลังงานปรมาณูโดยจ้างผู้เชี่ยวชาญภายในประชาคมได้อย่างอิสระ และร่วมมือกับประเทศต่างๆ และองค์การระหว่างประเทศอื่นๆ ในอันที่จะสนับสนุนความก้าวหน้าในการใช้พลังงานปรมาณูอย่างสันติ

การรวมประชาคมทั้งสาม

เมื่อวันที่ 8 เมษายน 1965 มีการลงนามในสนธิสัญญารวมประชาคมทั้งสามเข้าด้วยกันโดยสนธิสัญญาบรัสเซลส์ มีผลบังคับใช้ในวันที่ 1 กรกฎาคม 1967 ทำให้ประชาคมทั้งสามถูกเรียกว่า “ประชาคมยุโรป” (The European Community) สนธิสัญญาดังกล่าวมีผลทำให้ฝ่ายบริหารของประชาคมทั้งสาม ได้แก่ คณะมนตรีของประชาคมเศรษฐกิจยุโรปและประชาคมยูราตอมกับสภารัฐมนตรีของประชาคมถ่านหินและเหล็กกล้า รวมกันเข้ามาเป็นคณะมนตรีชุดเดียวกัน คณะกรรมาธิการของประชาคมเศรษฐกิจยุโรปและยูราตอมและคณะเจ้าหน้าที่ชั้นสูงของประชาคมถ่านหินและเหล็กกล้าก็ผนวกเข้าเป็นคณะกรรมาธิการชุดเดียวกันด้วย ส่วนสภาและศาลยุติธรรมนั้น เนื่องจากสนธิสัญญาปารีสและสนธิสัญญากรุงโรมบัญญัติให้ประชาคมทั้งสามอยู่ภายใต้สภาและศาลเดียวกันอยู่แล้วจึงเป็นผลให้ประชาคมทั้งสามรวมเข้าเป็นประชาคมเดียวกันภายใต้ชื่อว่า “ประชาคมยุโรป (The European Community)” โดยมีองค์กรที่สำคัญ ได้แก่ คณะมนตรี (Council) คณะกรรมาธิการ (Commission) สภายุโรป (European Parliament) และศาลยุติธรรม (Court of Justice)

II. สิทธิมนุษยชนของยุโรป (European Human Rights)

ประวัติศาสตร์เรื่องสิทธิมนุษยชนในยุโรปเป็นเรื่องที่ซับซ้อนมาตั้งแต่แรก นักประวัติศาสตร์ยุโรป และนักปรัชญายุโรป พยายามอธิบายประเด็นนี้ แต่แม้ว่ายุโรปวิวัฒนาการสิทธิมนุษยชนมาถึงระดับปัจจุบันนี้ แต่ก็ยังคงมีการละเมิดสิทธิมนุษยชน เช่น การทรมานเกิดขึ้นในทวีปยุโรปเช่นเดียวกับเหตุการณ์ฆ่าล้างเผ่าพันธุ์ที่เคยเกิดขึ้นในช่วงสงครามโลกครั้งที่สอง ภายหลังจากสงครามโลกครั้งที่สอง ผู้นำในยุโรปร่วมกันยอมรับว่าปัญหาสิทธิมนุษยชนที่เกิดขึ้นเป็นเรื่องเลวร้ายที่เคยเกิดขึ้นกับมวลมนุษย์ จึงมีความคิดที่จะสร้างสถาบันขึ้นมา 3 องค์กร โดยองค์กรเหล่านี้สร้างกลไกในการคุ้มครองสิทธิมนุษยชนในยุโรป โดยองค์กรแรก คือ คณะมนตรีแห่งยุโรป (Council of Europe) เป็นองค์กรที่ดูแลความมั่นคงและความร่วมมือในยุโรปรวมทั้งในสหภาพยุโรป ประเทศภายในภูมิภาคยุโรปตะวันตก 10 ประเทศ เมื่อวันที่ 5 พฤษภาคม 1949 ก่อตั้งคณะมนตรีแห่งยุโรปโดยพระราชบัญญัติคณะมนตรีแห่งยุโรป (Statute Council of Europe) ซึ่งเกิดจากการผลักดันของ เซอร์วินสตัน เชอร์ชิล (Sir.Winston Churchill) ประธานาธิบดีของประเทศอังกฤษที่ได้ประกาศ แผนการที่จะจัดตั้งคณะมนตรีแห่งยุโรปเพื่อให้เป็นสันนิบาตชาติที่มีประสิทธิภาพรวมทั้งจัดตั้งศาลสูงเพื่อมาทำหน้าที่วินิจฉัยกรณีพิพาทระหว่างประเทศด้วย คณะมนตรีแห่งยุโรปมีสำนักงานใหญ่อยู่ที่เมือง Strasbourg ประเทศฝรั่งเศส วัตถุประสงค์ของคณะมนตรีแห่งยุโรปก็คือ “การสร้างความเป็นเอกภาพของยุโรประหว่างรัฐสมาชิกโดยการร่วมมือกันในด้านเศรษฐกิจ สังคม วัฒนธรรม โดยการยึดถือสิทธิมนุษยชนและเสรีภาพขั้นพื้นฐาน การส่งเสริมสิทธิมนุษยชนและการปกครองแบบประชาธิปไตยถือว่าเป็น

